

Sihirli Öyküler Atölyesi

Acemi Dedektif

ÖYKÜ
yayıncılık

Acemi Dedektif

İşte bir dedektif! Arif!

Havasına, çalımına bakınız. Yeni gözlükleri ne hoş! Ama yüzüne göre fazla küçük değil mi? Elindeki nedir öyle? Bir dürbün mü? Evet, evet... Bir dürbün... Ah, diğer elinde de bir büyüteç var. Hırkasının cepleri de ne kadar şişkin... Kimbilir ceplerinde neler var?

Gülenay, ona seslendi:

— Ariiiiiif, nereye gidiyorsun böyle?

Somurtarak cevap verdi küçük dedektifimiz:

— Çok mu merak ettin? Sadece açık havada yürüyüş yapıyorum.

Gülenay, Arif'in komik görünüşüne bakarak alaycı bir sesle:

— Hımmm... Peki peki kızma.

Arif daha fazla kişiyle karşılaşmamak için bir ara sokağa saptı. Çünkü cadde çok kalabalıktı. Hava giderek soğuyordu. Nedense yanından geçen herkes şaşırmış bir hâlde Arif'e bakıyordu.

Arif, dürbünüyle çevreyi dikkatle inceledi. "İşte oradalar! Efe ve Can.

Sizi yakaladım. Ne işler çevirdiğinizi sonunda öğreneceğim.” diye sevinçle mırıldandı.

Arif adımlarını sıklaştırdı. Bir dedektif olarak bu ilk macerasıydı.

Hızlı adımlarla bir süre yol aldı. İzlediği iki arkadaşına iyice yaklaşmıştı. “Daha fazla yaklaşmamalıyım. Beni fark etmemeliler.” diye düşündü. Arada dört beş metre mesafe bırakmaya dikkat ederek Efe ve Can’ı izlemeye devam etti.

Bu sırada yürüdükleri sokağa pazar kurulmaktaydı. Arif’in ayağı bir çadırın ipine dolandı.

Pazaracı:

— Ufaklık, dikkat et! Düşeceksin, diye bağırdı.

Fakat çok geçti. Olan olmuştu.

Ayağı ipe takılan Arif, dengesini kaybedip düştü. Tezgâha limonlarını yerleştiren bir kadın, yardıma koşarken:

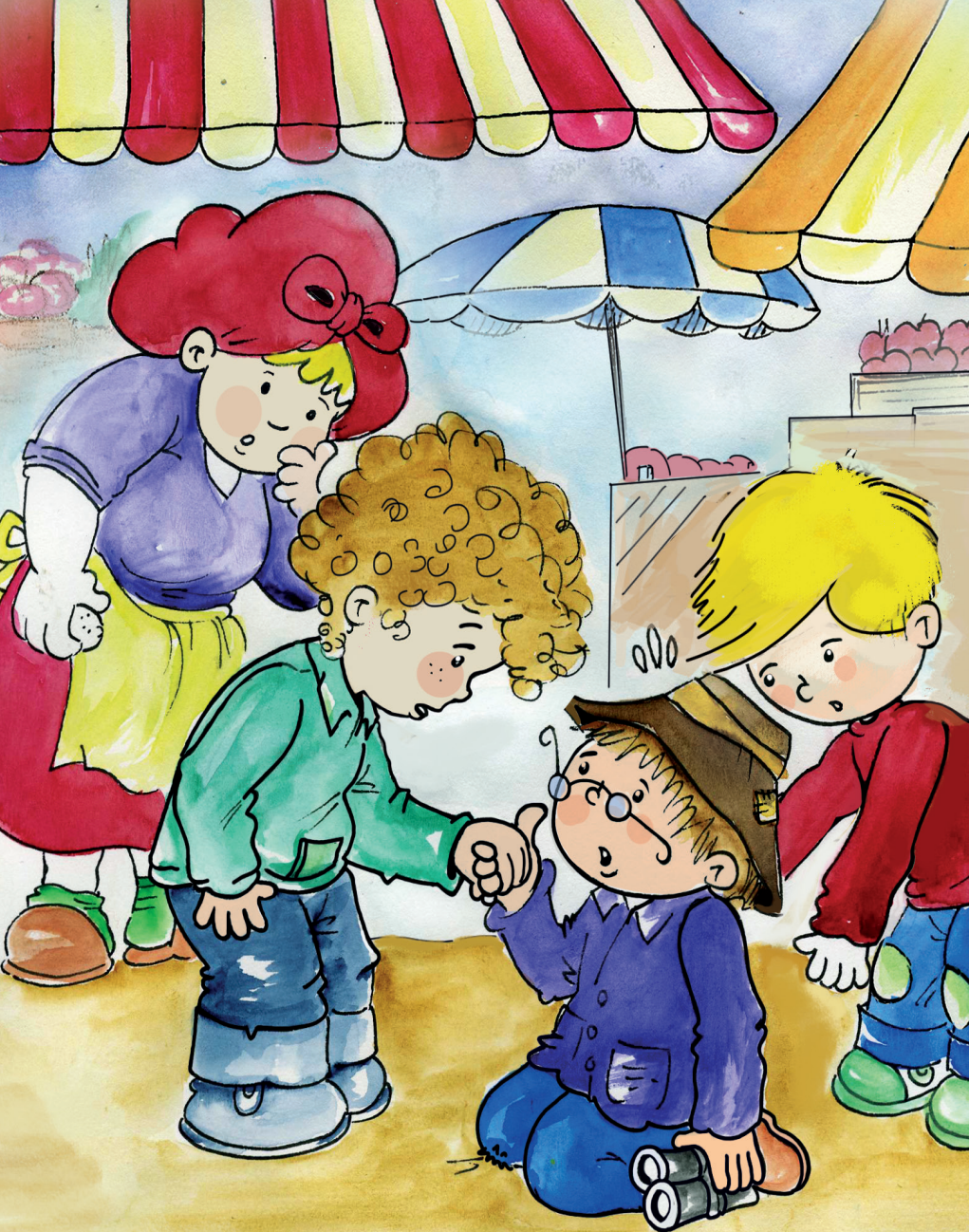
— Bir yerin acıdı mı yavrum, diye bağırdı.

Efe ve Can, gürültüleri duymuşlardı. Ne olup bittiğini anlamak için dönüp arkalarına baktılar. Efe:

— Aaa, Arif düşmüş. Yardım edelim, dedi. Burada ne işi var ki!

Can, canı sıkkın bir hâlde:

— Yine mi Arif! Burada ne işi var!

Başı da sürekli derde giriyor, dedi.

Can ve Efe, Arif'in yanına gittiler. Dizlerinin üzerine düşmüş olan Arif'in ellerinden tutarak kaldırdılar.

Can:

— Nasılsın Arif. Bir yerin acıyor mu, diye sordu.

Arif, utanmış ve üzgün bir hâlde:

— Yok, dedi. Biraz dizim acıdı o kadar.

Efe içini çekerek:

— Dizin kanıyor. Eczaneye gidelim de pansuman yaptıralım dizine.

Arif:

— Teşekkür ederim. Ben gideyim, sadece küçük bir sıyrık var, dedi.

Efe ve Can uzaklaşırken, Arif de eczaneye doğru yöneldi. Dedektiflik hikâyesinin başlangıcı pek de iyi olmamıştı. Bu sırada yanına gelen limoncu teyzenin elinden kolayca kurtulamayacağını anladı.

Limoncu teyze:

— Hadi bakalım, doğru eczaneye, dedi.

Arif, itiraz edecek gibi oldu. Fakat elini yakalayıp sımsıkı tutan kadıncağız o kadar kararlıydı ki bundan hemen vazgeçti.

Eczacı, Arif'in dizine pansuman yapıp yara bandı yapıştırdı. Eczaneden çıkarlarken Arif, limoncu teyze:

— Yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, dedi.

Limoncu teyze Arif'in arkasından el sallarken:

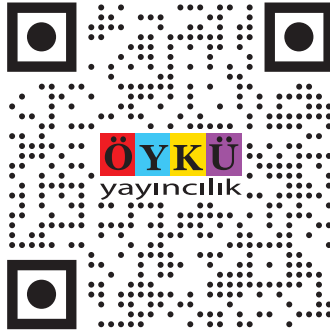
— Güle güle yavrum. Dikkat et, doğru evine gidip dinlen.

Arif yaşadığı bu tatsız deneyim yüzünden üzgündü. Omuzları düşmüş, ayaklarını adeta sürükleyerek yürürken, "Vazgeçmeyeceğim!" diye mırıldandı.

Birden kendisini daha güçlü hissetti. Dimdik yürümeye başladı. "İyi bir dedektif olacağım. Buna inanıyorum." dedi. İnancı, ona güç vermişti.

Hikâyenin tamamı 40 sayfadır.
Öykünün devamını merak mı ettin?
Seçkin Kitapçılardan Temin edebilirsin.

İyi ki Öykülerim Var...

www.oykuyayincilik.com • www.oykuekitap.com